

LA LLUITA CONTRA EL FEIXISME

L'Alcàsser de Toledo, destruït!

Es confirma l'aixecament de càbiles del Riff contra els facciosos

Crema el sector Sud de Terol

PRIMER OBJECTIU

La guerra, la guerra i la guerra

Molts sacrificis són necessaris encara en aquesta lluita històrica del poble contra el feixisme. Tot el món està pendent de nosaltres, d'aquest drama terrible i gloriós d'una Espanya ensangonada en defensa de la llibertat. Però avui, als dos mesos d'iniciada la lluita, és quan més hem de despullar la nostra paraula de retòrica i el nostre pensament d'apetències. La tremenda realitat primordial és aquesta: la guerra, fer la guerra i guanyar la guerra. Després, parlarem de tot i discutirem del que calgui. En definitiva, la mateixa força de les circumstàncies imposarà aquelles doctrines polítiques i socials que millor enquadren amb la realitat viva del feixisme abatut i de la revolució triomfant. Ara, la guerra i res més que la guerra! No sacrificant l'eficàcia de la lluita als egoïsmes—per altra banda nobles—dels partits, de les doctrines i dels homes, sinó sacrificant homes, doctrines i partits a les necessitats inexorables de la guerra.

Què en farem de la discussió i de la concurrència, dels discursos i dels punts de vista, de les exigències i de la propaganda, si finalment perdrem la guerra? De què serviria haver transformat aquí si la transformació ens robés energia i estímuls per a lluitar allà? De moment no és en els llocs frontals dels diaris ni en la deliberació de les assemblees on aixafarem el feixisme, que és el que importa. Al feixisme se l'aixafa a la línia de foc i a la rearguarda amb una condició: unitat, disciplina, lleialtat i coordinació eficient de forces. Amb res més que amb això. Creure que al feixisme se'l tritura amb tres vots d'un color i quatre d'un altre, amb un nom així o un nom així, és perdre llastimosament el temps. Un temps que potser no recuperariem.

Ordenar la rearguarda, sí. Establir les noves bases de la vida col·lectiva, sí. Aportar l'esforç, el nombre i la capacitat de tots a l'obra conjunta, sí. Tenir la visió clara del moment, coordinar el nou ordre revolucionari, assegurar el futur, canalitzar les aspiracions del poble, posar en marxa els recursos vitals del país, sí. Però fer política de grup, no. Crear dificultats, no. Tota mena de facilitats són donades a qui aporti la seva bona fe, la seva història, la seva capacitat responsable i el seu heroisme al servei del seu país. Tota

mena de facilitats. Catalunya i Espanya no volen res més que homes disposats a la responsabilitat, al sacrifici i a la lleialtat en el lloc que sigui. Però sense apetències particularistes. Sense rigideses doctrinàries que en lloc d'aglutinar, divideixen; que en lloc de sumar, resten; que

en lloc de provocar moviments d'expansió, provoquen moviments de retracció.

Primer, guanyem la guerra. Si la perdéssim, no ens caldria discutir. No ens donarien temps.

Primer, guanyem la guerra!

S'ha fet justícia!

Gibert de la Cuesta, Samaniego, Flores i Pacini han estat afusellats

Ahí a tres quarts de set del matí tingué lloc al Camp de la Bota, l'execució de la sentència dictada pel Tribunal Popular contra l'excomandant Lluís Gibert de la Cuesta; l'excapità Llorenç Samaniego, i els ex-tinentes Enric Flores i Lluís Pacini.

Aquests, om de costum, foren traslladats des del vaixell «Uruguay» al lloc de l'execució, custodiats per un piquet de la Guàrdia Nacional Republicana.

Acabada la sentència, les forces armades van desfilar per davant dels cadàvers, als crics de Visca la Llibertat, Visca el Poble! i Visca la República!

Odon de Buen, captiu a Palma

Ni els anys ni el prestigi no calmen el furor dels facciosos

Tenim notícies que l'Il·lustre catedràtic i venerable republicà senyor Odon de Buen, fou detingut pels facciosos de Palma de Mallorca a l'Hotel Royal on s'estajava i sotmes a una rigorosa presó en la qual, sense tenir consideració per als seus molts anys, se l'ha tingut sense proporcionar-li, pot dir-se, quasi aliments.

El setge de l'Alcàsser de Toledo

Les forces lleials han volat el monumental edifici. - Importància estratègica de l'esmentada operació

París, 18. — (Urgent) Comuniquen de Madrid a l'agència Havas que les forces governamentals que des de molt temps assetjaven l'Alcàsser de Toledo, han minat l'esmentat edifici i han fet volar avui el reduït dels rebels.

La notícia està mancada de confirmació, però la veracitat d'aquesta no ha estranyat als cercles internacionals i molt menys als cercles militars que segueixen amb tota atenció les operacions dels belligerents espanyols.

Es concedeix gran importància estratègica a l'esmentada acció, ja que les nombroses forces governamentals que assetjaven l'Alcàsser podran traslladar-se als fronts per a secundar l'ofensiva de les forces governamentals.

tat evaquada en el curs de la nit, per tal que ningú resultés ferit en produir-se l'explosió. Gran part de la població està acampada, pels voltants de la ciutat. El fred és intens, per la qual cosa els subdits toledans porten roba i han encès fogueres per tal d'escalfar-se.

ELS REBELS ES REFUGIEN ALS SOTERRANIS DE L'ALCÀSSER I ELS LLEIALS PREPAREN L'ASALT DEFINITIU

París, 18. (Urgent). — Comuniquen de Madrid que van conèixer-se detalls de les destruccions causades (Passa a la pàgina 6)

UNA FORMIDABLE EXPLOSIÓ GAIREBE HA DESTRUÏT L'ULTIM REDUÏT DEL FEIXISME TOLEDA

París, 18. — (Urgent). Comuniquen de Madrid que les mines de sota de l'Alcàsser de Toledo foren col·locades la passada nit.

L'explosió ha estat molt violenta i l'edifici ha quedat gairebé totalment destruït.

La població civil de Toledo ha estat

Sense novetat

Comunicat del conseller de Defensa a S. E. el President de Catalunya:

"Sense novetat al front aragonès."

ANGEL OSSORIO A BARCELONA

Ha vingut amb l'únic propòsit de saludar el President de la Generalitat

Unes paraules als catalans: "L'esdevenidor és dels treballadors. El qui els el disputi o el retardi és un insensat i serà aixafat"

Ahí, prop del migdia, arriba al Palau de la Generalitat l'Il·lustre juriscònsul senyor Angel Ossorio i Gallardo, el qual es troba a la nostra ciutat de pas cap a Ginebra, on porta la representació de la República Espanyola en la reunió del Consell de la Societat de Nacions.

El senyor Ossorio i Gallardo està que a la Generalitat amb l'únic propòsit de saludar l'Honorable President de la Generalitat, amb el qual es troba unit per una estreta i antiga amistat.

L'Il·lustre visitant passà immediatament al despatx del senyor Companys, amb el qual celebrà una llarga entrevista.

A un quart i mig de dues el senyor Ossorio i Gallardo abandonà el despatx oficial de la Presidència, acompanyat pel senyor Companys fins a la Galeria Gòtica.

Els periodistes saludaren l'Il·lustre advocat, el qual els digué: —Que voleu que us digui? L'objecte del meu viatge ja el coneixeu tots. Marxo a Ginebra a la reunió de la Societat de Nacions, i en lloc de marxar amb avio me vaig passar per Barcelona per tal de saludar el Govern de la Generalitat i el President, el meu estimat amic, senyor Lluís Companys.

I ara — acabà dient — em perdonareu, però heig d'anar-me'n perquè parlo per ràdio a les dues, i no tindria temps.

Els periodistes s'acomiadaren del senyor Ossorio i Gallardo.

L'AL·LOCUCIÓ RADIADA D'OSSORIO I GALLARDO

El senyor Ossorio i Gallardo pronuncià ahir, a les dues de la tarda, davant el micròfon de les emissores catalanes, el següent discurs:

Catalanes: Una vez más, mi profundo sentir español se encuentra al lado de Cataluña. Con vosotros, catalanes, he pasado días de alegría y de ilusión; con vosotros he asistido a momentos de emoción y dramatismo; hoy me toca compartir la tragedia horrible en que ha sido envuelta España y el alborar de una vida mejor.

En estas horas de gravísima responsabilidad deben los corazones latir al unísono. Mas no basta eso. Es indispensable que las inteligencias actúen bien compensadas. El apreciar las cosas de modo divergente es fuente de confusión y ocasión de derrota. Permitidme, pues,

que someta a vuestro juicio unas cuantas observaciones, con la esperanza de que os estimulen a la reflexión.

Primera. Es necesario apreciar

los hechos en toda su enorme perspectiva histórica. Por eso se equivocan grandemente y van enteramente desorientados quienes sólo se fijan en el dolor concreto de cada

día. La injusticia perpetrada contra unas cuantas personas o contra unos bienes, la gran cantidad de sangre derramada en el campo de batalla.

(Passa a la pàgina 6)

L'ENTERRAMENT DE L'AGENT JAUME VIZERN

El President Companys, amb el seu hoste il·lustre, el senyor Ossorio i Gallardo, s'adhereix al dol presenciant el pas del següent dels del balcó central del Palau de la Generalitat

(Foto. Centelles)

DEL FRONT DE GUERRA

La pira tràgica. El nou ordre revolucionari.

Crònica de la «Columna Francesc Macià-Lluís Companys»

(Del nostre company, enviat especial, Lluís Capdevila)

En arribar a Azuara serien aproximadament les quatre de la tarda. No ho sé segur, perquè he perdut el rellotge. Si en trobes entre els fetissos, entre els militars sense honor, entre els assassins de dones i criatures, no diria que l'he perdut, sinó que me l'han robat.

No puc oblidar un espectacle que he vist venint cap aquí, un espectacle difícilment oblidable per molts anys que visquí: un munt de cendres que negrejava damunt el siena de la terra, prop d'una paret baixa. Un munt de cendres no constitueix, en si, un espectacle. Quan us diuen, però, que aquelles cendres foren carn humana, cançons, criat, moviment, rialla, sentiu com si una mà de glay us apretés la gorja.

I aquelles cendres de Muniesa foren pira tràgica. La ira i el desesper del poble que es veia soltat per l'allau feixista castigà els botxins d'unes hores afusellant-los i cremant els cadàvers.

Cruel, inhumà, terrible, espantós. Si, si: tots els adjectius que vulgueu, tots els qualificatius que vulgueu; però el poble vivia treballant i en pau, i ells desfermaren la tempesta que els està anihilant. Damunt d'ells, doncs, ha de caure tot el pes de la culpa, tota la sang i tot l'horror de la tragèdia.

A Azuara, fóra d'algunes patrulles de milicians, ningú no diria que estem en guerra. Com a tots els altres pobles que he visitat fins ara, com a tots els altres pobles ocupats per les nostres forces, el poble respira tranquil i es sent segur. Aquí, a Azuara, en descendir del cotxe, una velleja m'ha saludat tustant-me afectuosament l'espatlla;

(Passa a la pàgina 6)

L'honor dels Governos

Tot un llarg rengle d'Estat d'Europa han signat el compromís d'abstenció davant la guerra peninsular, compromís en virtut del qual no poden trametre material bèl·lic a cap de les dues parts en lluita. Posar una signatura—una lliure signatura—és adquirir una obligació ineludible. És un cas d'honor. Per això existeix aquella frase que diu: "fer honor a la signatura".

Per dissort, en matèria diplomàtica i internacional, el valor de les signatures ha estat sempre poc segur, i en els nostres temps tèrbols la inseguretat ha anat accentuant-se. La teoria del "tros de paper" ha passat a la pràctica sovint.

Quants de papers esquinçats! Quants de tractats i compromisos incomplerts! Quantes de signatures pràcticament negades! Està destinat a ésser un paper d'aquesta classe el compromís d'abstenció? Si en qüestió de signatures i acords internacionals hi ha Estats que han perdut temps ha els escrúpols o que no n'han mostrat mai, altres Estats—els Estats democràtics d'avui—no poden pas sumar-se a una pràctica tan immoral.

No fóra suficient que els Estats democràtics mantinguessin ells el compromís. Llur obligació és fer-lo complir als altres Estats. I si els altres no el compleixen, ans bé continuen proveint els facciosos, aquells han de neutralitzar almenys una tal actitud, proveint a llur torn els elements populars.

Un compromís de la naturalesa del signat, només és vàlid quan tots els signants el respecten. Deia Léon Blum, en el seu discurs de Luna-Park, que fins a aquell instant no hi havia cap prova ni cap presumpció seriosa que cap potència hagués fet mancament. Podria repetir ara aquesta afirmació? La podrà repetir més endavant?

Hem de creure que Léon Blum no té el costum de fer el desentès quan l'enganyen. Ell, que tanta sensibilitat moral va mostrar en el cas del procés Dreyfus, no s'aviadrà ara a tancar els ulls davant els esdeveniments peninsulars.

Haurà estat un encert o un error el compromís d'abstenció en la tramesa de material de guerra. Un cop signat el compromís, l'honor dels Governos exigeix que sigui respectat per tots. I si no ho és, cal donar-lo per caducat sense trigança.

Però ha de procedir-se amb rapidesa. Els procediments del Comitè de coordinació semblen d'una gran lentitud. Per altra banda, el Comitè està intervingut per les potències que han ajudat els facciosos, i no té facultats executives.

Si mentre el Comitè o el Sub-comitè actua, apareix la prova o la presumpció a què al·ludia el cap del Govern francès, que faran els Governos dels Estats democràtics? Heus aquí la qüestió primordial que ha de plantejar el Govern de Madrid, si és que no l'ha plantejada ja.

A. ROVIRA I VIRGILI

Tot per al front! Tot per al front!

Comitè Central de Milícies Antifeixistes

Després de la quantitat de peces de vestir concedides voluntàriament a les Milícies Antifeixistes li queden encara grans existències que li permetran de vendre a preus baratíssims, sense cap alteració

Informació de l'Estranger

La parcial actitud de Portugal

Alvarez del Vayo la denuncia al Ministre d'afers estrangers de França

Ginebra, 18. — Entre les converses registrades als passadissos, al marge de la reunió del Consell de la Societat de Nacions, es destaca, en primer lloc, l'entrevista d'Alvarez del Vayo-Deibos.

Els ministres de Negocis Estrangers de Nacions, es destaca, en primer lloc, l'entrevista d'Alvarez del Vayo-Deibos.

Els ministres de Negocis Estrangers de Nacions, es destaca, en primer lloc, l'entrevista d'Alvarez del Vayo-Deibos.

Els conflictes obrers a França

Segueix la vaga dels obrers tèxtils de la regió dels Vosges

Epinal, 18. — Segueix el conflicte a la indústria tèxtil de la regió de Vosges. Fins ara la vaga afecta 28.700 obrers. Els obrers han promès abandonar totes les fàbriques, i solament demanen que es conservin els grups de vaga a l'entrada de les fàbriques per tal d'assegurar la cessació del treball.

El ministre de Justícia, senyor R. Cart, s'ocupa activament a conciliar els interessos divergents per tal d'aconseguir la represa del treball.

SEMBLA QUE S'ANHA JANA EL CONFLICTE METALLURGIC DE DOUAI

Lille, 18. — El conflicte del ram metallúrgic de Douai sembla evolucionar favorablement a un acord. Els sotsprefectes reben ahir diverses declaracions patronals i obreres i examinarà la situació. No és impossible que intervingui una alta personalitat del Govern i que s'arribi a un acord dintre d'alguns dies.

Aquest matí tindrà lloc una entrevista al ministeri del Treball entre representants patronals i obrers.

SOLUCIO DE LA VAGA TÈXTEL DE LILLE

Lille, 18. — A primeres hores d'aquesta tarda ha començat l'evacuació de les fàbriques de la indústria tèxtil. A dos quarts de cinc de la tarda els vaguistes s'han adreçat a casa.

LA PRIMERA SESSIO DEL CONSELL DE LA SOCIETAT DE NACIONS

Ginebra, 18. — A les cinc de la tarda ha tingut lloc la sessió d'obertura de la 83 sessió del Consell de la Societat de Nacions, sota la presidència del senyor Rivas Viqueira.

El secretari general de la Societat de Nacions senyor Avenol, ha promulgat el discurs d'obertura, saludant el president en exercici, i a tots els delegats en general.

El senyor Avenol dona compte, a continuació, del seu recent viatge a Roma, i assegura que tingué un caràcter purament informatiu. Explica el gran interès que existeix perquè Itàlia reprengui la seva col·laboració efectiva amb la Societat de Nacions, i assegura que el Govern de Roma està fermament decidut a tornar-se a seure a la mesa de Ginebra, si té la seguretat que no ha de trobar cap representant de l'antic — i per a Roma desaparegut — Govern d'Abissínia.

L'orador reconeix que això planteja un problema jurídic, però creu que és de fàcil solució.

Després del senyor Avenol, no fa falta de la paraula cap membre del Consell. Aquest passa a fixar següentment l'ordre del dia, i es distribueix entre els delegats assistents, la memòria de la present sessió.

Aquesta primera sessió ha estat de pur tramit, i en ella no s'ha tractat de res d'interès concret. Ha estat aixecada a dos quarts de set de la tarda.

INTERVENCIO DE LA CREU ROJA EN LA GUERRA

Ginebra, 18. — El doctor Jundt, en nom del Comitè Internacional de la Creu Roja de Ginebra, ha convingut amb el president del Consell de Ministres de Madrid i amb el president de la Junta de Defensa de Burgos un acord segons el qual ambdós bàndols accepten el socors en espècies i en homes que la Creu Roja envia per mitjà del Comitè Internacional de Ginebra.

En aquest acord consta que els bel·ligerents es comprometen a respectar la Convenció de Ginebra i els emblemes de la Creu Roja i admeten, a títol de reciprocitat, l'evacuació de dones i nens.

Els delegats del Comitè Internacional de la Creu Roja crearan serveis o informen sobre presones civils o de guerra. Es nomenaran quatre delegats, que residiran, respectivament, a Barcelona, Madrid, Burgos i Sevilla.

El Comitè Internacional de la Creu Roja ha decidit fer una crida a totes les societats nacionals de la Creu Roja present-los que auxilien les víctimes de la guerra civil espanyola.

La Lliga de societats de la Creu Roja ha ofert al Comitè Internacional de la Creu Roja el seu concurs, que ha estat acceptat immediatament.

S'ha agreujat la situació de Palestina

Londres, 18. — Comunicuen de Jerusalem que la celebració de les festes jueves d'any nou és caracteritzada per un recrudeixement dels disturbis de Palestina. Els àrabs han efectuat quatre atacs contra colònies jueves, i s'han disparat centenars de trets. Prop de Sanbà, s'ha produït un incendi, les pèrdues del qual pugen a 5.000 lliures esterlines.

Prop de Jersusalem hi ha hagut un intent d'assassinat durant tota la nit.

Comuniqueu, a més a més, que el xipre-lineu de l'Irap, ha estat novament sabotat.

LA TRIPULACIO DEL «BELLE ISLE» ES MANIFESTA CONTRA EL FEIXISME

Rio de Janeiro, 18. — La policia anuncia que abir a la nit els elements de la tripulació del «Belle Isle» hisseran dues banderes roges, en les quals hi havia escrita la següent frase: «A baix el feixisme».

Després els tripulants entonaren «La Internacional». Com que la manifestació continuava malgrat dels advertiments de les autoritats, la policia feu retirar els emblemes roigs, i guarda als seus locals deu membres de la tripulació, que seran alliberats quan surti el vaixell.

Es confirma la rebel·lió de les còbils del Marroc espanyol

Tànger, 18. — Es comprova que a la zona espanyola del Marroc, s'han produït aldarulls contra les autoritats faccioses.

El moviment té major violència a la cabila de Gomara on molts cabillens atacaren els facciosos amb foc de fusellera i bombes de mà.

S'han ordenat nombrosos empresonaments, entre els quals algun de personalitats molt importants.

Com a conseqüència d'aquests successos, les autoritats de la zona francesa, han decidit prohibir rigorosament per les seves fronteres, el pas de vehicles procedents de la zona espanyola.

ELS NACIONALISTES BASCOS FERMS DEFENSORS DE LA REPUBLICA

Barcelona, 18. — Un marcat de la marina mercant espanyola que acaba d'arribar de Bilbao, ha declarat que els nacionalistes bascos que lluiten al costat de les forces governamentals estan disposats a resistir i rebutjar tots els atacs dels muntars rebels.

En l'actualitat compten amb sis mil combatents entre vint i trenta anys, a Loyola, i es pot calcular, sense temor a exageració, que les tropes preparades per a la defensa de Bilbao pugen a quaranta mil homes, distribuïts entre la vila i els seus voltants.

Considera natural que els nacionalistes lluitin fins al final contra els rebels, perquè són antimilitaristes.

S'HA REUNIT EL FLAMANT SUBCOMITE DE COORDINACIO

Londres, 18. — El Sub-Comitè de la Comissió Internacional de Coordinació per a la no intervenció en els assumptes d'Espanya s'ha reunit aquest matí al Foreign Office.

FRANÇA PODRA EXPORTAR A ESPANYA GASES CONTRA ELS GASOS TOXICS

Londres, 18. — Hom creu saber que durant la reunió del sub-comitè de coordinació per a la no intervenció en els assumptes d'Espanya, la qüestió de la importació a Espanya de màscares contra els gasos ha estat discutida pel delegat francès.

Tots els delegats han convingut en la perfecta legalitat que França exporti màscares contra els gasos, ja que, malgrat que es tracta de material de guerra, la seva exportació respon a la vegada a consideracions humanitàries.

La proxima reunió tindrà lloc el diumenge, i en aquesta reunió es tracta a de les transgressions eventuals de la qüestió de no intervenció, principalment en la tramesa a Espanya de materials que puguin ésser interpretats com a susceptibles d'ús en la guerra.

Detenció d'un ex-duc feixista

Berlin, 18. — L'agència D. N. B. cursa el despach següent datat a Madrid:

Comuniqueu de Madrid que el duc de Canalejas ha estat detingut en sortir d'una ambaixada estrangera, on havia acudit a refugiar-se.

HAN ESTAT BOMBARDEJADES AMB EFICACIA LES POSICIONS FEIXISTES DE LA LINEA

Gibraltar, 18. — Aquest matí, emparant-se en l'espessa boira, uns valxells governamentals espanyols han bombardejat les posicions rebels de la Línia.

Hi ha hagut alguns morts i nombrosos ferits, principalment entre els requetés.

FRANÇA APLICA AMB TOT ZEL LA PROPOSICIO DE NO INTERFERENCIA

Nica, 18. — El vaixell espanyol «Turias» no ha pogut sortir d'aquest port degut a les ordres d'embarcament dictades pel president del «Tri-

LA HUMANITAT

ANTENA Cinc dies al front aragonès

(Ve de la pàgina 8)

run els «Corazoness» i amb ells tota la amorals que els acompanya.

Llegim a «Claridad» que a mesura que l'exèrcit del poble i les milícies es converteixen en valents batallons comandats per tècnics lleials, va sorgint un altre exèrcit el dels guerrillers — molt temible per a feina especial que té assignada en tota guerra. Aquest ja opera al sud amb un èxit formidable. Volen ponts, fan excursions pels pobles dominats pels facciosos, tallen la llum i l'aigua, en fi, no deixen tranquil ni moros ni cristians.

«Claridad» demana que es constitueixin escamots guerrillers l'au d'ací dels quals donaria als nostres fronts una mobilitat i un entusiasme excitants.

Tots els diaris ho vénen recomanant inítmament. L'altre dia l'«Urales» hi insistia des de «Amanuadi Obrera»: Cal que cessi aquesta pugna de discutir-se entre els partits i sindicals les accions del front. Que cada u s'esforci en la lluita, però prescindint del regateig d'una victòria. Quan es guanya — venia a dir quell articulista — només guanya la causa antifeixista. Per què tantes investigacions i escrupolositats per a etiquetar una acció victoriosa?

Aquests dies hem llegit amb veritable dolor titulars de guerra a propiament victòries i notes i contra-notas sobre l'ur classificació.

«La Batalla» ha parlat d'una acció que atribueix a les seves milícies, la «Asola» l'ha desmentida rotundament i la considera dels seus amics i a «Treball» hem llegit que uns milicians, des del front, es queixen que s'aprofitin de l'energia de guerra per a fer proselitisme partidista.

Per què etiquetar, amics, les gestes del front? Quin guanyem, guanyant l'antifeixisme, de la mateixa manera que s'aprofitem ens ensorrarem tots, tots.

L'Alcàsser de Toledo destruït

(Ve de la pàgina 8)

Des del front d'Osera, que domina pel sud la ciutat de Saragossa, ens dirigim al sector de Barbastro, població des de la qual el coronel Villalba dirigeix les operacions d'atacament d'Osera. El camí que seguim deixa darrere de nosaltres Tamarit, Monzon, L'Almudra i la travessa el riu Cinca, Castejón del Pont, als peus del collet de l'Alt de la Salve, fins arribar a Barbastro. En aquesta població s'ha produït una guerra d'extrema crueltat, que s'ha produït a la batalla que es lluita sobre Osera, ciutat que no trigarà a caure a poder de les forces lleials.

Des del cim de la torre de l'església es domina esplèndidament tot el front de batalla. Les forces enemigues han intentat bombardejar les seves posicions — Pina i Osera — però en l'últim han perdut un dels seus avions i en l'atac han pogut ocupar, les nostres forces, posicions a l'avangada i s'han aprofitat d'una important quantitat de material de guerra, més d'una vintena de cavalls i s'han fet a prop d'un centenar de presoners.

OSCA ATENALLADA EL QUE DIU EL CORONEL VILLALBA

Des del front d'Osera, que domina pel sud la ciutat de Saragossa, ens dirigim al sector de Barbastro, població des de la qual el coronel Villalba dirigeix les operacions d'atacament d'Osera. El camí que seguim deixa darrere de nosaltres Tamarit, Monzon, L'Almudra i la travessa el riu Cinca, Castejón del Pont, als peus del collet de l'Alt de la Salve, fins arribar a Barbastro. En aquesta població s'ha produït una guerra d'extrema crueltat, que s'ha produït a la batalla que es lluita sobre Osera, ciutat que no trigarà a caure a poder de les forces lleials.

Des del cim de la torre de l'església es domina esplèndidament tot el front de batalla. Les forces enemigues han intentat bombardejar les seves posicions — Pina i Osera — però en l'últim han perdut un dels seus avions i en l'atac han pogut ocupar, les nostres forces, posicions a l'avangada i s'han aprofitat d'una important quantitat de material de guerra, més d'una vintena de cavalls i s'han fet a prop d'un centenar de presoners.

Des de tota manera, la resistència ja no és possible, car llur inferioritat quant a mitjans de defensa es manifesta.

Els governamentals es preparen per donar l'últim atac, si bé s'ignora la data que seguirà.

LA RENOVACIO DELS POCS SUPERVIVENTS DE L'ALCASSER ES QUESITO DE POC TEMPS

Paris, 18. — Un radiograma de Madrid a l'agència Havas anuncia que a Toledo no ha acabat encara la lluita, tota vegada que s'ha pogut confirmar que els rebels, després de la formidable explosió ocorreguda aquest matí, han pogut fer-se forts als soterranis de l'Alcàsser, on resisteixen encara.

Les tropes lleials, amb un braó inimitable, lluiten desesperadament, per tal de desallotjar d'aquesta darrera posició. Es creu que la neteja de l'Alcàsser és qüestió de molt pocs hores, i que abans que arribi la nit, dominaran en absolut a Toledo.

A conseqüència de la voladura de l'Alcàsser, la moral dels rebels es nul·la, tota vegada que la derrota no es pot fer esperar per part d'ells. Molts dels facciosos que s'han donat compte d'aquesta difícil situació, no han vacil·lat a passar a les forces governamentals.

LA BANDERA DE LA REPUBLICA ONEJA DAMUNT LA PART ENRUNADA DE L'ALCASSER

Paris, 18. — Immediatament després de l'explosió de la mina a l'Alcàsser de Toledo, les forces lleials de la República iniciaren l'assalt, i després de trobar la poca resistència que trobaren, es feren amos de la part de l'Alcàsser on ocorregué l'explosió, i que actualment és un munt de runes.

Les forces populars, després de prendre a la baloneta aquestes runes, col·locaren la bandera de la República.

UN CENTENAR DE SUPLANTS HAN RESISTIT A LES SOTERRANIS I SALVAMENT D'ALGUN IN-FANTS

Paris, 18. — (Urgent) Es confirma que als soterranis de l'Alcàsser de Toledo resten encara nens de rebels, que simen un centenar d'homes. Els soterranis no foren aconseguits per l'explosió.

També es reben notícies donant compte que alguns dels infants que hi havia refugiats als soterranis de l'Alcàsser han pogut ésser extrets sans i salvats.

LEGIA DE CALIDAD Preterida por los sanchos CONEJO

Las botellas sin su cápsula y precinto son falsificadas.

ANTENA Cinc dies al front aragonès

(Ve de la pàgina 8)

fins a la vessant que desemboca a l'Ebre, davant mateix de Saragossa. Parem a la caserna general l'aním i l'entusiasme dels milicians és enorme i l'alt comandament ha de contenir el seu impuls combatiu.

La calidesa del sol aragonès madura el blat que s'ofereix al nostre esguard com un símbol d'optimisme. I és així, impressionat, tractament per aquell espectacle meravellós, que atribuïm a Osera, població que acaba d'ésser reconquistada a l'enemic després d'una lluita duríssima, en la qual el feixisme criminal perdé un dels seus redutats i importants de part engà de l'Ebre.

En travessar la plaça major del poble, voltada per les parets vermelloses de les cases que s'alcen en aquell lloc en forma de quadrilàter, ens descobrim amb respecte davant la tomba de dos germans nostres que oferiren generosament la seva sang en defensa de la llibertat del poble aragonès. Fou un moment d'emoció vivíssima durant el qual alguns dels nostres companys han guat de contenir les llàgrimes que espurnejaven dels seus ulls.

—Aci reposen dos herois — ens diu que els milicians que ens acompanyaven — i nosaltres compreguem, més que mai, la sang vessada heroicament pels nostres germans, serà el germen fructificador de la nova Espanya, una Espanya lliure de l'esperit feixista que acaba de destruir i oberta a tots els camins del progrés.

Osera tanca les seves portes a la ribera mateixa de l'Ebre i a l'altra banda, anihilats, vençuts, estan situats els feixistes que ofereixen encara resistència davant de les nostres forces. El tiroteig de fuselleria es succeeix sense descans en el front que va des d'aquesta població fins a Pina, en poder també de les valeroses forces de Durruet.

Des del cim de la torre de l'església es domina esplèndidament tot el front de batalla. Les forces enemigues han intentat bombardejar les seves posicions — Pina i Osera — però en l'últim han perdut un dels seus avions i en l'atac han pogut ocupar, les nostres forces, posicions a l'avangada i s'han aprofitat d'una important quantitat de material de guerra, més d'una vintena de cavalls i s'han fet a prop d'un centenar de presoners.

Des del cim de la torre de l'església es domina esplèndidament tot el front de batalla. Les forces enemigues han intentat bombardejar les seves posicions — Pina i Osera — però en l'últim han perdut un dels seus avions i en l'atac han pogut ocupar, les nostres forces, posicions a l'avangada i s'han aprofitat d'una important quantitat de material de guerra, més d'una vintena de cavalls i s'han fet a prop d'un centenar de presoners.

Des del cim de la torre de l'església es domina esplèndidament tot el front de batalla. Les forces enemigues han intentat bombardejar les seves posicions — Pina i Osera — però en l'últim han perdut un dels seus avions i en l'atac han pogut ocupar, les nostres forces, posicions a l'avangada i s'han aprofitat d'una important quantitat de material de guerra, més d'una vintena de cavalls i s'han fet a prop d'un centenar de presoners.

Des del cim de la torre de l'església es domina esplèndidament tot el front de batalla. Les forces enemigues han intentat bombardejar les seves posicions — Pina i Osera — però en l'últim han perdut un dels seus avions i en l'atac han pogut ocupar, les nostres forces, posicions a l'avangada i s'han aprofitat d'una important quantitat de material de guerra, més d'una vintena de cavalls i s'han fet a prop d'un centenar de presoners.

Des del cim de la torre de l'església es domina esplèndidament tot el front de batalla. Les forces enemigues han intentat bombardejar les seves posicions — Pina i Osera — però en l'últim han perdut un dels seus avions i en l'atac han pogut ocupar, les nostres forces, posicions a l'avangada i s'han aprofitat d'una important quantitat de material de guerra, més d'una vintena de cavalls i s'han fet a prop d'un centenar de presoners.

Des del cim de la torre de l'església es domina esplèndidament tot el front de batalla. Les forces enemigues han intentat bombardejar les seves posicions — Pina i Osera — però en l'últim han perdut un dels seus avions i en l'atac han pogut ocupar, les nostres forces, posicions a l'avangada i s'han aprofitat d'una important quantitat de material de guerra, més d'una vintena de cavalls i s'han fet a prop d'un centenar de presoners.

Des del cim de la torre de l'església es domina esplèndidament tot el front de batalla. Les forces enemigues han intentat bombardejar les seves posicions — Pina i Osera — però en l'últim han perdut un dels seus avions i en l'atac han pogut ocupar, les nostres forces, posicions a l'avangada i s'han aprofitat d'una important quantitat de material de guerra, més d'una vintena de cavalls i s'han fet a prop d'un centenar de presoners.

Des del cim de la torre de l'església es domina esplèndidament tot el front de batalla. Les forces enemigues han intentat bombardejar les seves posicions — Pina i Osera — però en l'últim han perdut un dels seus avions i en l'atac han pogut ocupar, les nostres forces, posicions a l'avangada i s'han aprofitat d'una important quantitat de material de guerra, més d'una vintena de cavalls i s'han fet a prop d'un centenar de presoners.

Des del cim de la torre de l'església es domina esplèndidament tot el front de batalla. Les forces enemigues han intentat bombardejar les seves posicions — Pina i Osera — però en l'últim han perdut un dels seus avions i en l'atac han pogut ocupar, les nostres forces, posicions a l'avangada i s'han aprofitat d'una important quantitat de material de guerra, més d'una vintena de cavalls i s'han fet a prop d'un centenar de presoners.

Des del cim de la torre de l'església es domina esplèndidament tot el front de batalla. Les forces enemigues han intentat bombardejar les seves posicions — Pina i Osera — però en l'últim han perdut un dels seus avions i en l'atac han pogut ocupar, les nostres forces, posicions a l'avangada i s'han aprofitat d'una important quantitat de material de guerra, més d'una vintena de cavalls i s'han fet a prop d'un centenar de presoners.

Des del cim de la torre de l'església es domina esplèndidament tot el front de batalla. Les forces enemigues han intentat bombardejar les seves posicions — Pina i Osera — però en l'últim han perdut un dels seus avions i en l'atac han pogut ocupar, les nostres forces, posicions a l'avangada i s'han aprofitat d'una important quantitat de material de guerra, més d'una vintena de cavalls i s'han fet a prop d'un centenar de presoners.

Des del cim de la torre de l'església es domina esplèndidament tot el front de batalla. Les forces enemigues han intentat bombardejar les seves posicions — Pina i Osera — però en l'últim han perdut un dels seus avions i en l'atac han pogut ocupar, les nostres forces, posicions a l'avangada i s'han aprofitat d'una important quantitat de material de guerra, més d'una vintena de cavalls i s'han fet a prop d'un centenar de presoners.

Des del cim de la torre de l'església es domina esplèndidament tot el front de batalla. Les forces enemigues han intentat bombardejar les seves posicions — Pina i Osera — però en l'últim han perdut un dels seus avions i en l'atac han pogut ocupar, les nostres forces, posicions a l'avangada i s'han aprofitat d'una important quantitat de material de guerra, més d'una vintena de cavalls i s'han fet a prop d'un centenar de presoners.

Des del cim de la torre de l'església es domina esplèndidament tot el front de batalla. Les forces enemigues han intentat bombardejar les seves posicions — Pina i Osera — però en l'últim han perdut un dels seus avions i en l'atac han pogut ocupar, les nostres forces, posicions a l'avangada i s'han aprofitat d'una important quantitat de material de guerra, més d'una vintena de cavalls i s'han fet a prop d'un centenar de presoners.

Des del cim de la torre de l'església es domina esplèndidament tot el front de batalla. Les forces enemigues han intentat bombardejar les seves posicions — Pina i Osera — però en l'últim han perdut un dels seus avions i en l'atac han pogut ocupar, les nostres forces, posicions a l'avangada i s'han aprofitat d'una important quantitat de material de guerra, més d'una vintena de cavalls i s'han fet a prop d'un centenar de presoners.

Des del cim de la torre de l'església es domina esplèndidament tot el front de batalla. Les forces enemigues han intentat bombardejar les seves posicions — Pina i Osera — però en l'últim han perdut un dels seus avions i en l'atac han pogut ocupar, les nostres forces, posicions a l'avangada i s'han aprofitat d'una important quantitat de material de guerra, més d'una vintena de cavalls i s'han fet a prop d'un centenar de presoners.

Des del cim de la torre de l'església es domina esplèndidament tot el front de batalla. Les forces enemigues han intentat bombardejar les seves posicions — Pina i Osera — però en l'últim han perdut un dels seus avions i en l'atac han pogut ocupar, les nostres forces, posicions a l'avangada i s'han aprofitat d'una important quantitat de material de guerra, més d'una vintena de cavalls i s'han fet a prop d'un centenar de presoners.

Des del cim de la torre de l'església es domina esplèndidament tot el front de batalla. Les forces enemigues han intentat bombardejar les seves posicions — Pina i Osera — però en l'últim han perdut un dels seus avions i en l'atac han pogut ocupar, les nostres forces, posicions a l'avangada i s'han aprofitat d'una important quantitat de material de guerra, més d'una vintena de cavalls i s'han fet a prop d'un centenar de presoners.

Des del cim de la torre de l'església es domina esplèndidament tot el front de batalla. Les forces enemigues han intentat bombardejar les seves posicions — Pina i Osera — però en l'últim han perdut un dels seus avions i en l'atac han pogut ocupar, les nostres forces, posicions a l'avangada i s'han aprofitat d'una important quantitat de material de guerra, més d'una vintena de cavalls i s'han fet a prop d'un centenar de presoners.

Des del cim de la torre de l'església es domina esplèndidament tot el front de batalla. Les forces enemigues han intentat bombardejar les seves posicions — Pina i Osera — però en l'últim han perdut un dels seus avions i en l'atac han pogut ocupar, les nostres forces, posicions a l'avangada i s'han aprofitat d'una important quantitat de material de guerra, més d'una vintena de cavalls i s'han fet a prop d'un centenar de presoners.

Des del cim de la torre de l'església es domina esplèndidament tot el front de batalla. Les forces enemigues han intentat bombardejar les seves posicions — Pina i Osera — però en l'últim han perdut un dels seus avions i en l'atac han pogut ocupar, les nostres forces, posicions a l'avangada i s'han aprofitat d'una important quantitat de material de guerra, més d'una vintena de cavalls i s'han fet a prop d'un centenar de presoners.

Des del cim de la torre de l'església es domina esplèndidament tot el front de batalla. Les forces enemigues han intentat bombardejar les seves posicions — Pina i Osera — però en l'últim han perdut un dels seus avions i en l'atac han pogut ocupar, les nostres forces, posicions a l'avangada i s'han aprofitat d'una important quantitat de material de guerra, més d'una vintena de cavalls i s'han fet a prop d'un centenar de presoners.

ANTENA Cinc dies al front aragonès

(Ve de la pàgina 8)

près el camí del front. Peraltila, Ponzoan, Anglès, Veillas i tot seguit Siétamo, on les nostres forces acaben d'abatre els feixistes que es feien forts en aquella posició. L'aspecte és desolador, però la resistència ha acabat i les forces lleials, amb un impuls inextinguible, han arribat fins a Quicena, als peus mateix de Monte Aragón, al cim del qual flameja ja la bandera de la llibertat.

Som a l'entrada mateix de la ciutat d'Osera i a simple vista dominem l'estret de Quinto, que amb l'ocupació d'una bona part d'aquell reduït muntanyós ha perdut tota la seva força estratègica per a l'enemic. Per aquella banda, doncs, els facciosos no poden oferir resistència.

No hem assistit a la batalla que s'ha lluitat per a la presa de Siétamo; però els senyals que hi resten — un munt de runes darrere d'una sursperit al·ludador de les nostres milícies — és prou eloqüent per a donar-nos idea de la magnitud del combat.

I des d'allí, desent el camí fins a Barbastro, empenem la ruta La Granja. Enllem la carretera i avessem els pobles reconquistats: La lluenga, Laperdiguera, Pertusa, Sesa, on s'ofereix al nostre esguard una de les notes més simpàtiques de la visita al front de batalla. Un grup de pàgesos, que saluden el pas dels milicians amb el puny enlaire, ofereixen a aquests el fruit de les seves vinyes per tal de calmar-los la sed, és el poble enemic dels guerrillers de la llibertat. I altra vegada amunt: Novales, Alcalá del Obispo, Monflorte, i deu quilòmetres més amunt, per la carretera d'Osera, La Granja.

La Granja és una de les posicions més avançades del front, als peus mateix de la ciutat assetjada. La carretera que va des d'aquesta població fins a Osera, blanca de pols, és semblant a un braç que deixa caure la seva mà fèrria damunt mateix d'Osera, engrapant-la irremissiblement. És la mà al·ludadora que salva la ciutat, del dogal dels crims que s'han subleuat contra la pròpia pàtria.

Fortificació exemplar la que ha portat a cap el tinent coronel García Morales, amb els soldats a les seves ordres, creant disciplina que moti dins d'una aparent indisciplina. Potser aquest és el millor elogi que podem fer del seu cap.

Es adon apareixen de nou, damunt nostre, les ales roges de l'aviació lleial, vol d'exploració i d'acció. A la poca a poc deixen caure la metralla damunt la Casa del Frances, posició situada a la «Jaca d'Osera». L'explosió de les bombes es deixa sentir amb claredat de la nostra posició d'observació. I podem contempl

CINC DIES AL FRONT ARAGONES

Osca, atenallada per les forces lleials, està a punt de caure a poder nostre

Totes les columnes disciplinades, obeeixen les ordres del coronel Villalba. - Els rebels, sense telèfons, no poden resistir més. - Sense telèfons no es guanya una guerra

CAP AL FRONT
Aprofitant l'avençament de traslladar-se al front aragonès el delegat del Govern de la Generalitat a la Companyia Telefònica Nacional, Pere Foix, amb els seus companys Lluís Garcia i Agustí Gil, juntament amb una delegació de les organitzacions obreres telefòniques, integrada pels camarades Cruz i Garcia, en vista d'inspecció, hem tingut ocasió de constatar damunt el camp d'operacions com és d'immediata la victòria en aquell sector, on el feixisme es bat, a poc a poc, en retirada.

Iniciada la marxa cap a Lleida, hom pot apreciar com a tot Catalunya la reacció ciutadana contra el feixisme és idèntica a l'experimentada a Barcelona. A tots els pobles i viles es treballa activament per tal de proveir el front a bastament. El camp ofereix una bella perspectiva. L'allegria de les garbes segades, esteses damunt el groc vell dels nostres camps, és l'anunciament d'una Catalunya victoriosa, en contrast amb el verd viu del fruiter, en plena maduresa.

Aquesta és la visió exacta de la Catalunya que ha triomfat plenament del feixisme.

«VIVA CATALUNYA»

Acabem de deixar darrera nostre, camí de Casp, la serra de Valldurro. Cau un sol esplomat, que dona una coloració vital a les terres ermes d'aquella planura aragonesa. La visió del camp és desoladora en constatar la diferència existent entre el verd clar de la planura catalana — verd d'allegria, verd de riquesa — i el verd esmortit — verd sense ànima — dels camps d'Aragó.

I tot seguit Casp. Casp és una de les poblacions més riques de l'estepa aragonesa — riquesa natural que no podria envidiar, apropiant-se a ella per la carretera de Candanosa. Avui, però, després de l'acció criminal del capità Negrín, d'ánima negra com el seu cognom, la població civil ha evacuat en part i al llarg dels carrers empolissats de la ciutat històrica, podem observar la presència de ciutadans que contemplen, amb un sospir de llibertat a flor de llavis i una mirada profunda d'admiració i de respecte al poble, les banderes catalanes que enarboren les milícies que hi han arribat de Catalunya disposades a lluitar fins a la més vil de les opressions.

— La bandera catalana! — sospiren els minyons d'aquelles terres al pas de les quatre flames enceses del nostre penó de llibertat. I esclata una ovació unànime que acaba amb un crit espontani i col·lectiu: «Viva Catalunya!»

Aquesta és la realitat, una realitat viva que us emociona i us sobota constantment, al través de les terres aragoneses.

FOC A BELCHITE

Després de visitar la caserna general de la columna Ortiz, que opera al sector de Casp, atacant la part sud de Saragossa, la caravana s'enfila per la carretera d'Escatron, deixant a la banda dreta la petita població de Chirrana, on la població civil saluda el nostre pas amb el puny enlaire. L'entusiasme popular augmenta com més ens apropem a la línia de foc. Des d'Escatron seguim la carretera que ens porta a La Zaida, posició estratègica que les nostres forces guanyaren als facciosos després d'una lluita en la qual es posà de manifest, no solament la indignitat criminal dels facciosos, sinó també la brava dels nostres milicians. Sàstago, Cinco Olivas, Alforque... Tres poblacions que han recobrat la lluminositat de la victòria sota l'or i la sang de la bandera catalana. I després, a refer el camí cap a Azaila i d'allí al front de batalla. I des de les posicions fortificades, als nostres peus, Belchite.

Foc persistent de metralladores enemigues. Calma. Altra vegada foc. I damunt nostre, en harmoniosa formació, sota el blau pujat d'un cel que anuncia el triomf, les ales roges de la nostra aviació. Esclaten les bombes damunt les columnes enemigues. Els nostres milicians ataquen amb coratge, mentre els feixistes, acovardits, abandonen a la desbandada, les seves posicions. Ha estat una victòria èpica a conseqüència de la qual els facciosos han perdut gran nombre de material de guerra i han deixat, sobre el camp de batalla, més d'una vintena de baixes. I presoners, molts presoners; soldats en el rostre dels quals es dibuixa l'expressió de la impotència; soldats que lluiten per un ideal que repugna a la seva consciència. I amb els soldats, feixistes que han perdut la noció de la dignitat i, possiblement, de la civilitat. Homes insensibles al més gran dels sentiments humans: al sentiment fraternal.

I les nostres forces avancen damunt Belchite, que no trigarà a caure a poder nostre.

BUJARALOS-OSERA

Amb les primeres clars del nou dia empenem la marxa, pel camí de La Zaida, cap al front d'Osera. El sol es deixa sentir en travessar la falda del mont de la «Estueta de Pina», a l'altra banda de Quinto. El paisatge us recorda les vastes planes africanes, on la vista es perd en la llunyania, sense obstacle a la

monotonia d'una visió desoladora. I arribem a Bujaraloz. L'aspecte de la població no s'adua amb la tristesa del paisatge. L'activitat dels homes que treballen pels que lluiten al front, us retorna a l'optimisme, optimisme que no es perd, que no es pot perdre, al llarg de la cançó rítmica del treball, que ressona, a

les nostres oïdes, com un preludi de victòria.
Els automòbils corren, damunt la cinta blanca de la carretera, mentre travessen els camps, que a banda i banda de la ruta, han instal·lat les forces lleials, els guerrillers de Durruti, que han avançat (Passa a la pàgina 5.)

AL FRONT DE BUJARALOS

Un dels campaments de la columna Durruti

antena

S'ha dit i repetit que cal fixar-se ben bé en els nous entusiasmes que es filtren als partits antifeixistes i a les sindiacals obreres. Si no es filtren adequadament aquests riures de nous adherits, ens tornarem a trobar que, com sempre, en un moment de perill ens fallarà alguna roda del nou mecanisme. No ens reïem de llur facilitat. Ja saben el que es fan, dissimulen o, si voleu, temen. Després, però...

Cal insistir des de tots els diaris i agrupacions en el perill que entran les adhesions de gent que ens ha estat contrària fins el 19 de juliol. I, també, cal ésser rigorós amb la moralitat de tothom perquè no pugui ésser possible la repetició del fet d'aquell expenedor de gasolina de Bujaraloz que ha desaparegut emportant-se'n 6.000 pessetes.

Les portades d'«ABC» han sofert un canvi radicalíssim. Han caigut d'elles els monarques, les seves famílies, els bisbes de grossos abdomens, i els sants per a ésser ocupades per gent com cal: figures de la política democràtica i obrers, molts obrers.

Fins a la transformació d'«ABC» la portada era una estampa morta, que us encomanava son. Ara, la que tenim, p. ex., davant els ulls és viva, excitadora, humana: una segadora alocant els seus falcons enmig del camp. Els rostres d'aquesta portada són com una bandera que crida joia i treball i fermesa.

Els deslleials ja posen en marxa el seu programa polític, econòmic i social. Llegim que a Granada hi ha una litografia que ha posat a la venda alguns preciosos Corazonas per als domos dels balcons.

Un cop ben proveït d'aquests «Corazonas» els rebels ja podran desenvolupar amb més empenya, si hi cap, que fins ara, el seu sistema polític de crims, furtivats de l'opinió pública i de la moral.

S'entindran els granadins que les forces republicanes escombra-

De la denúncia per la mort del capità Biarreau

Sembla que està gairebé demostrada la culpabilitat del metge militar comandant Aznar

Davant del jutge especial nomenat per a instruir el sumari amb motiu de la greu denúncia presentada dies enrera contra un metge militar, han prestat declaració diversos testimonis.

Segons les nostres notícies, d'aquestes declaracions s'ha pogut deduir que tal vegada hi hagi responsabilitat per a més d'una persona, ja que està gairebé demostrada la culpabilitat d'aquest metge, que és el comandant Aznar, i possiblement la del que en aquell temps estava encarregat de la direcció de l'establiment i sense el permís del qual no hauria estat possible fer el trasllat als calabossos del capità d'Assalt Biarreau.

Com ja se sap, aquest capità, que es trobava ferit, resultà mort a conseqüència d'aquest trasllat.

BENGALES DE GUERRA

ELS INFANTS SENSE PARES

Pel damunt la ferotgia desfermada floreixen de tant en tant roses de la pietat. Altré la nit de la ciutat Lauroc, del Front Popular francès, el qual ha tingut la gentilesa de visitar-nos, vestit de combatent del poble però portador d'una missió de pau. El ciutadà Lauroc és redactor de l'exemplar revista francesa «Tribune de l'Enfance» organ de l'Associació Nacional de Socors a la Infància francesa. La seva estada a Barcelona, de pas cap al front, ha tingut per objecte contactar amb el Socors Roig Internacional i l'Enfance francesa.

Retorna un zic l'ànima adolorida registrar mostres com aquesta de solidaritat humana, especialment quan en són beneficiaris els infants, arrossegats sense voler-ho ni saber-ho al vòrtex mortífer provocat pels grans. I common encara més aquesta ofrena que ens duu el camarada Lauroc de fronteres enllà, per tal com revela que no tot podrà a Dinamarca, és a dir, al món. Encara resta en peu enmig de tot allò que ensuïcia la barbàrie, el respecte i l'amor a la feblesa, principi bàsic de l'antiga cavalleria. I també emocionada de debò llegir les lletres dels mestres i obrers francesos que sol·liciten emparar orfes de guerra. «Que vingui aviat el meu nou germanet» — escriu un bordegas de sis anys, al marge de la lletra del seu pare. «Com que ja he marcat sis fills — declara un obrer de París — no em vindrà d'un. Enviem-me'n». «He perdut una filla de dos anys. En demano una altra» — prega una jove mare francesa. I així de patètiques, de sinceres, fins a quatre mil sol·licituds. Deixem per un moment de flotar sang i polsora i gustem el perfum d'aquestes roses de generositat.

J. M. FRANCES
(1) «Comité d'Hebergement aux Enfants d'Espagne». — 131-Rue Lafayette — Paris (IX).

Ahir fou enterrat l'agent de policia Jaume Vizern i Salabert

El cap del Govern presidí el seguici fúnebre. - L'acte constituí una emocionada manifestació del condol de la ciutat

No poden ésser fills del poble els que li han pres la vida

Ha estat veritablement per a mi un cop sentidíssim. Em trobava a Sitamo, uns tres-cents quilòmetres lluny de la meua estimada Barcelona, quan un company de redacció va comunicar-me la trágica nova.

— Quan sortia de sopar, fou vist per darrera vegada. Més tard el trobarem al dipòsit de l'Hospital amb la cara horriblement destrossada i el pit foradat a trets.

— Però estàs segur que és ell?

Jo no ho creia; no podia arribar-ha a creure. Jaume Vizern no es mereixia una fi com la que ha tingut. Era model de funcionari, honrat, treballador i humà, sobretot humà. La seva carrera no era precuament de les que faciliten a un home el guanyar-se les simpaties de la gent, i no obstant, Jaume Vizern sabia complir com a agent de policia, sense cometre la més petita crueltat. Treballava, investigava, informava sobre l'assumpte confiat sense rancúnies ni enveïments de cap mena.

La fi que he tingut no la mereixia un zicot jove com ell. Com a bon català, fill de la Jonquera, era republicà de debò i per ésser-ho li havia costat molts disgustos entre individus de la Corporació que no compartien amb ell els ideals de llibertat.

Durant el bienni negre, exposant-se a ésser castigat severíssimament no s'amagà de defensar i protestar de les injúries que hom llançà contra els funcionaris postergats de la Policia Catalana. Molts d'aquests poden recordar-ho sobrerament i a bon segur que hauran sentit vivament l'horrible fi d'aquest model de funcionari i sabran recordar-se'n.

En una nota que ha fet pública el Comissari general d'Ordre Públic s'ha dit que es treballarà per descobrir els autors de l'assassinat fins a lliurar-los al Tribunal Popular.

Per molt que se faci però poc, pel que valia la vida de Vizern...

He fet molts quilòmetres de carretera per arribar a temps al seu

enterrament. Era un bon amic meu... No he pogut salvar la distància a temps i he arribat tard. Malgrat això jo hi era present, i l'acompanyava.

L'enterrament ha estat una manifestació de dol que ha presidit el Govern de Catalunya. Jaume Vizern des del seu modest lloc de funcionari havia fet molt per Catalunya, per la República i per la causa de la llibertat del poble.

No poden ésser fills del poble els criminals assassins que li han pres la vida...

A.

EL CONDOL DE LA CIUTAT

Ahir, al matí, sota una pluja densa i contínua, seguí diversos carrers de la ciutat una comitiva fúnebre: la de l'agent del Cos de Vigilància i Seguretat de Catalunya, Jaume Vizern i Salabert, mort el passat dimecres en alevís assassinat.

La mort violenta del malaguanyat Jaume Vizern, funcionari zelosíssim, servidor lleial de la causa del poble i de la justícia del nou ordre revolucionari ha produït a la nostra ciutat una pregona impressió, que es posà de manifest en el trist acte d'acompanyar les despulles del brau defensor de la República.

Constem dolorosament el fet que hagi estat possible a la nostra ciutat aquest rebrotament — que ha d'ésser únic — d'un clima moral per a destruir el qual milers de germans nostres vessen generosament llur sang als camps de batalla.

Tots els elements que prenen part en la guerra contra el feixisme han d'ajuntar els seus esforços als dels organismes de la justícia popular, a fi que aquest inqualificable i odiós assassinat no resti en l'impunitat.

Hem de procurar, entre tots, que

una cohesió sincera i lleial dels que tenim la missió sagrada d'exterminar el feixisme impedeixi que pugui sorgir a la resguardada cap i del deshonori la revolució.

I el que més la deshonora és aquest crim execrable comès en la persona d'un dels encarregats de defensar-la.

LA HUMANITAT s'associa sentidament al dolor que sofreixen en aquests moments els familiars i els companys de Jaume Vizern i Salabert.

L'ACTE DE L'ENTERRAMENT

Ahir, al matí, tingué lloc la cerimònia del trasllat del cadàver de l'agent de policia Jaume Vizern i Salabert, assassinat el passat dimecres. L'acte constituí una impressionant manifestació de dol.

A dos quarts d'onze del matí i sota una pluja que anà intensificant-se durant tot el trajecte va sortir el seguici de la Comissaria General d'Ordre Públic, a la Via Laietana, seguint per aquest carrer fins a la plaça d'Urquiuana.

Obriu el pas de la comitiva un piquet de guardies de Seguretat de cavalleria. Seguien a continuació quatre policies urbans, el cotxe mortuori, i a continuació el fèretre obert amb les banderes catalana i republicana, sobre el qual hi havia dipositats rams de flors, ofrena dels familiars — companys del traspassat.

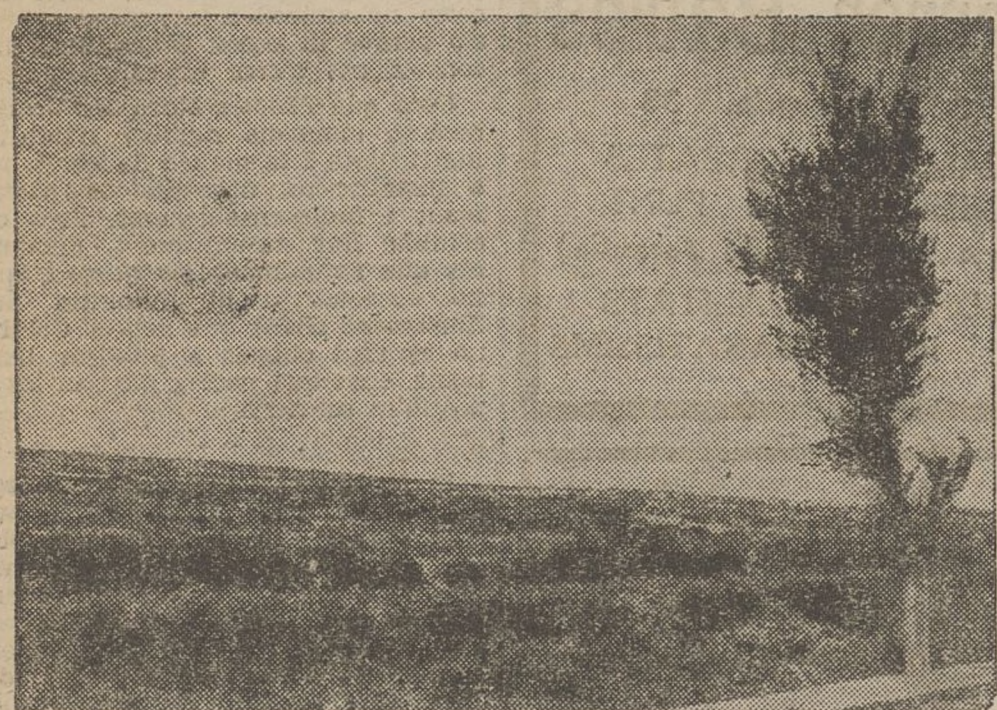
El fèretre era conduït per agents de policia, guardies de Seguretat, carabiners i guardies nacionals, que es rellevaven en la seva tasca. Al voltant d'ell formaven guàrdia els policies d'assalt.

Seguien uns agents de policia portant més rams de flors, i a continuació la primera presència, composta pel senyor Sancho, del qual havia estat secretari el finat, i per diversos familiars.

Venia després la presidència de les autoritats, composta pel President del Govern de Catalunya, senyor Casanoves, l'alcade senyor Pi i Suñer, el president de l'Audiència, senyor Andreu, el del Tribunal de Cassació, senyor Gubern, el Cap de la Divisió, general Aranguren, els Consellers senyors Espanya i Quera i el doctor Soler i Pla.

Seguien nombrosos diputats al Parlament català, regidors, alts caps de la Comissaria i d'altres centres oficials, personalitats polítiques i socials, caps i oficials de la Guàrdia (Passa a la pàgina 2.)

URGEIX RECOLLIR EL BLAT

Les garbes esteses sobre el camp pels voltants d'Osera, reclamen les mans dels treballadors de la resguarda per a recollir-les i portar el blat als graners. Cal assegurar abans que tot el proveïment de queviures pels que lluiten al front

UN GRAN ARTICLE D'OSSORIO I GALLARDO

SANG

La guerra es sangre. Sangre a torrentes, sangre llimada, sangre otorgada no ya con generosidad, sino con dilapidación; sangre de voluntario sacrificio, sangre que por una idea se da, y por otra idea se toma. El dolor de verterla es fecundo, porque en la tierra, empapada con esa sangre, se asienta el porvenir de la patria. Todas las grandezas de un día han sido engendradas por los sufrimientos del día anterior.

Pero no es lícito que se derrame otra sangre sino la que exigen la pelea y la justicia. Por desgracia, mientras el hombre no se redima de su ancestral ferocidad, buscará la sangre de sus hermanos en el campo de batalla y en las sanciones de los Tribunales legítimos. Fuera de eso, la efusión de sangre no es necesidad ni castigo: es ofuscación, ceguera, encono, sequedad de corazón, dimisión de la inteligencia. Y en España se está derrochando demasiada sangre por tan deplorables extralímites. ¿Parecerá mal que yo dé un alabonazo en el sentimiento de mis compatriotas para invitarles a un examen de conciencia?

No trato ahora de depurar quién tiene la culpa de la tragedia. Según mi entender, la razón está de parte del Gobierno legítimo y de cuantos le apoyan, la sinrazón, del lado de quienes, siendo depositarios de las armas del Estado, las volvieron contra él. Pero el problema que planteo está muy por encima de la razón y de la sinrazón. Como también es independiente de si la guerra ha de hacerse con piedad o con inflexibilidad. E igualmente es extraño a los temas de «quién fué primero» y «más eres tú».

Lo que yo quisiera es despertar el corazón de los contendientes y de todos los españoles sobre la estimación de valores humanos muy superiores a la paz y a la guerra. Ni los que hoy nos contemplan desde más allá de las fronteras ni la Historia cuando nos juzgue, podrán reputarnos excepcionalmente crueles, porque lo que vemos en España es lo que siempre se vió en las guerras civiles y en las revoluciones; por lo cual conviene que no desorbitemos nuestra auto-acusación. Mas, sin (Passa a la pàgina 5)

La manifestació, imponentíssima, desfilà per les vies centrals de la ciutat. El fèretre era conduït pels companys del malaganyat Vizern

(Foto. Centelles)

El Govern de Catalunya, amb el seu president, Joan Casanoves, presidí el dol. Amb ell hi eren les primeres autoritats: president del Tribunal de Cassació, alcalde de Barcelona, general de la Divisió... Darrera, una nombrosa multitud; el poble; la protesta contra el crim...

(Foto. Centelles)